

Moorden in het noorden

1

De MOORD in het HERTENKAMP

Liesbeth van Kempen

Liesbeth van Kempen

De moord in het hertenkamp

De Fontein

E-book november 2023

Dit is het eerste deel in de serie Moorden in het noorden.

Copyright © Liesbeth van Kempen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Unsplash

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN e-book 978 90 261 6777 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6778 2

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Je hebt wát gedaan?’

‘Begraven. In het park hier om de hoek.’

‘Alles?’

‘Ja, maar ik heb het wel een beetje verdeeld. Over drie porties, om precies te zijn.’

‘Porties,’ herhaalt Fleur, terwijl ze Dorien vol ongelooft aanstaart.

Dorien schuift een beetje heen en weer op haar stoel. ‘Hij was vrij fors.’

Fleurs mond zakt een klein stukje open.

‘Ik heb de urn tijdens het stofzuigen per ongeluk omgestoten. Hij kletterde op het laminaat en er was geen redding meer aan,’ verklaart Dorien. ‘En dan die hoeveelheid! Echt, je hebt geen idee hoeveel as er overblijft als je verbrand wordt,’ voegt ze er enthousiast aan toe.

‘Gecreméerd!’ roept Annemiek onthutst uit.

Dorien begint te grinniken. ‘Ik had hem bijna opgezogen.’

‘Dorien!’ roepen Fleur en Annemiek vrijwel tegelijk.

‘Ach, hij had erom moeten lachen, hoor.’

‘Ik kan er eerlijk gezegd niet om lachen,’ bekennt Fleur. ‘Dit is... Djeezes! Je begraaft de as van je overleden man toch niet in een park!’

‘Hij kwam er graag. Ik heb een deel van hem begraven achter het bankje waar hij graag zijn sjekkie rookte.’

Fleur staat op en schenkt zichzelf aan Doriens aanrecht een tweede kop koffie in. Ondertussen raakt ze geïrriteerd over het feit dat Dorien erop had aangedrongen dat zij en Annemiek stante pede langs moesten komen. Het is altijd wat met Dorien. Ze had het beter zogenaamd kunnen vergeten en haar geplande vakantie naar Denemarken er niet voor moeten uitstellen. ‘Jij ook?’ vraagt ze kortaf aan Dorien, en ze houdt een smoezelige thermoskan met opgewarmde koffie omhoog.

Annemiek had al bedankt door nadrukkelijk met haar hoofd te schudden.

Dorien steekt haar kopje naar voren.

Fleur schenkt in en gaat dan weer zitten. ‘Ik weet gewoon even niet wat ik moet zeggen.’

Annemiek trekt eindelijk haar mond open. ‘Hoe lang is het ook alweer geleden dat Herman overleden is?’

‘Vier maanden.’

‘O, ja. Zo kort nog maar.’

Dorien knikt vluchtig ter bevestiging. ‘Geloof me, meiden, hij zou het helemaal niet erg hebben gevonden. Eerst stond hij bij mij in de vensterbank en nu ligt hij in het parkje hier om de hoek. Dat is toch nog steeds lekker dichtbij?’

Fleur doet er het zwijgen toe en blaast in haar koffie.

Annemiek concludeert stilzwijgend dat Dorien het kennelijk de normaalste zaak van de wereld vindt en dat zou haar inmiddels toch niet meer moeten verbazen. ‘En de rest van hem, ik bedoel... De overige porties van de as heb je ergens anders begraven?’ oppert ze voorzichtig.

‘Ja. Een deel in zo’n kleine plastic Albert Heijn-tas bij een struik naast het bankje,’ begint Dorien, en ze kijkt verstoord op wanneer Fleur zich verslikt in een slok koffie. ‘En wat ik toen nog over had heb ik in een pedaalemmerzakje een stukje verderop onder een grote beukenboom begraven. Die plek deed me sowieso altijd al een beetje aan een kerkhof denken.’

‘Was er niemand in de buurt? Ik bedoel, heeft iemand je dat

zien doen?’ Ze hoopt van niet, want dan weet binnen vieren-
twintig uur het hele dorp ervan.

‘Ik heb het ’s nachts gedaan,’ antwoordt Dorien kortaf, en
Fleur en Annemiek zien allebei aan de uitdrukking op haar ge-
zicht dat ze trots is op haar vindingrijkheid.

‘En hierom moesten we per se bij je langskomen?’ vraagt
Fleur, die haar irritatie probeert te onderdrukken. ‘Ik bedoel,
onze prosecco-avond is eigenlijk altijd op vrijdag.’

Dorien schudt haar hoofd en glimlacht geheimzinnig. ‘Deze
extra prosecco heeft een heel speciale reden,’ antwoordt ze
met een vette knipoog. ‘Luister.’ Ze gaat er eens goed voor zit-
ten. ‘De volgende dag drong opeens tot me door dat Herman
waarschijnlijk niet voor niets van de vensterbank was geklet-
terd. En gek genoeg deed het iets met me. Ik zag het als een te-
ken. Dat het tijd werd om al zijn kleding en spulletjes eindelijk
eens de deur uit te smijten.’

‘Smijten?’ eechoot Annemiek.

Plotseling schuift Dorien haar stoel naar achteren en staat op.
‘En zijn schuur op te ruimen! Ik wil jullie iets laten zien,’ zegt ze
opgewonden, en ze beent weg richting de bijkeuken.

Ze weten geen van tweeën wat ze precies hadden verwacht,
maar toch zeker niet de sporttas waarmee Dorien terugkomt.
Fleur en Annemiek kijken eerst gebiologeerd naar de zwarte
tas met een groot, wit Nike-logo op de voorkant en vervolgens
met opgetrokken wenkbrauwen naar elkaar. Tot hun verbazing
is de sporttas hagelnieuw en in combinatie met Dorien is dat
vrij opmerkelijk, zo niet ongeloofwaardig. In afwachting van
wat ongetwijfeld komen gaat, kijken ze Dorien onderzoekend
aan.

Met beide handen trekt Dorien de tas onder luid gekreun aan
de hengsels omhoog en met een doffe plof belandt hij op de keu-
kentafel. ‘Hiervoor heb ik jullie uitgenodigd!’

Fleur en Annemiek kijken tegelijkertijd eerst naar Dorien,
vervolgens naar de tas en voordat ze ook maar iets van geluid
kunnen produceren, ritst Dorien de tas open en spreidt beide

kanten zo ver mogelijk open. Zodra Fleur en Annemiek een voorzichtige blik op de inhoud werpen, stokt hun adem en deinzen ze gelijktijdig achteruit.

‘Maar dat, d-dat is...’ hakkelt Annemiek.

‘Geld,’ vult Dorien droogjes aan. ‘Heul veel geld.’ Ze glimlacht triomfantelijk naar haar vriendinnen, draait zich met een zwierige zwaai om naar het dichtstbijzijnde keukenkastje, pakt er drie limonadeglazen uit en grist vervolgens een fles prosecco van de Lidl uit de koelkast.

Pas wanneer Dorien de glazen tot de rand toe volgeschonken heeft, gaat Fleur op het puntje van haar stoel zitten en buigt zich – op een voor haar gevoel veilige afstand, ook al weet ze niet precies waarom – over de tas. Hij is tot aan de rits toe gevuld met eurobiljetten, kriskras door elkaar, in alle mogelijke coupures. Voor haar gevoel begeeft Fleur zich van het ene op het andere moment in een parallelle dimensie.

Annemiek staat inmiddels ook over de tas gebogen en kan van de weeromstuit geen enkele grammaticaal verantwoorde zin produceren, wat in haar geval zeer uitzonderlijk is. ‘Hoe heb... Ik bedoel... Waar... Maar wie?’

‘Ik vond hem in Hermans schuur. Je weet wel, dat grote hok achter in de tuin. Hij noemde het altijd zijn mancave.’ Dorien glimlacht. ‘De oude gek.’

‘Dus hij... Die tas...’ probeert Annemiek opnieuw.

‘Ik had geen idee wat hij daar allemaal uitspookte, het was zijn domein, ik mocht er nooit een voet over de drempel zetten. Niet dat ik daar behoefte aan had, want het was –’

‘Hoe komt Herman in godsnaam aan zoveel geld?’ vraagt Fleur opeens met stemverheffing dwars door het relaas van Dorien heen.

‘Weet ik veel.’ Dorien graait een stapeltje biljetten uit de tas die ze vervolgens als een waaier voor haar gezicht heen en weer wuift. Ze ademt diep in. ‘De geur van geld. Héérlijk.’

‘Maar hoe weet je nou dat die tas van Herman was?’

‘Waarom zou dat niet zo zijn?’

Fleur verheft haar stem en roept uit: ‘Omdat het een sporttas is!’

Annemiek schiet in een nerveuze lach.

Dorien kijkt verrast op. ‘Daar zeg je wat.’ Dan schiet haar iets te binnen. ‘Hij kon goed dammen, hij zei altijd dat dat ook een sport is en hij deed hier in het dorp zelfs mee aan damcompetities, misschien heeft hij daar kort voor zijn dood iets mee gewonnen.’

‘Zo veel geld. Met damcompetities,’ zegt Fleur, en ze kan een neerbuigende ondertoon niet verbloemen.

Annemiek giechelt maar weer eens.

‘Waarom niet? Hij was er verdomde goed in!’ Dorien doet weer een graai in de tas en wappert vervolgens venijnig met een stapeltje bankbiljetten voor Fleurs neus, die het geïrriteerd wegduwt. Dorien leunt naar achteren in de stoel en houdt haar glas demonstratief omhoog. ‘Op rijkdom,’ zegt ze uitdagend, en ze neemt een grote slok.

Fleur en Annemiek raken hun glas niet aan.

‘Moet je niet uitzoeken hoe hij daaraan gekomen is?’ vraagt Fleur.

Annemiek knikt instemmend.

‘Sowieso: vraag je je niet af of het wel van hem was?’ vervolgt Fleur.

‘Van wie anders?’

‘Weet ik veel. Misschien van een van zijn vrienden?’

Dorien zet haar glas met zoveel kracht op tafel dat de proscoco over de rand gutst. ‘Wil jij soms beweren dat mijn Herman dat geld heeft gejat?’ Haar wijsvinger priemt richting Fleur.

Annemiek deinst een stukje achteruit; Dorien's woedeaanvalen zijn legendarisch.

‘Nee, natuurlijk niet!’ zegt Fleur sussend. ‘Ik bedoel meer dat hij het voor een vriend bewaarde, of zoiets.’ Ze wijst naar de tas. ‘Hoeveel geld is het eigenlijk?’

‘Ik heb het geteld, twee keer zelfs voor de zekerheid want ik kon het bijna niet geloven,’ antwoordt Dorien, en van opwin-

ding praat ze nog sneller dan ze normaal gesproken al doet, maar deze keer bouwt ze een theatrale stilte in.

‘Nou?’ dringt Fleur aan.

‘Eerst proosten! Jij ook, Annemiek.’

Annemiek pakt snel haar glas op en Fleur gehoorzaamt met tegenzin.

‘Er zit één miljoen in die tas. Eén miljoen euries!’

Fleur laat haar glas langzaam zakken, maar Annemiek blijft als versteend zitten met haar geheven glas onbeweeglijk in de lucht.

Dorien klettert het hare ertegenaan. ‘Eén miljoen!’

Annemiek neemt een slok en begint te hoesten.

‘Eén miljoen,’ fluistert Fleur. ‘Mijn god.’

Dorien kijkt verstoort op naar Annemiek, maar doet niets. ‘Is het niet geweldig!? Ik ben schatrijk! En dan te bedenken dat al dat geld vier maanden lang in zijn schuurtje lag!’

Fleur klopt Annemiek ter ondersteuning zachtjes op de rug. ‘Maar Dorien...’ stamelt ze.

‘Nou niet weer beginnen, hè! Het zal me aan mijn reet roesten waar Herman dat geld vandaan heeft gehaald. Ik ben er blij mee en ik ga er dik van genieten, dat heb ik verdiend.’

Fleur gunt het haar, dat is het niet. Dorien heeft al tijdens de eerste ontmoeting uitgebreid aan haar en Annemiek verteld dat ze gedurende haar huwelijk altijd heeft moeten sappelen om rond te komen, het tekort aan geld was bij haar en Herman chronisch. De reden waarom was voor zowel Fleur als Annemiek wat vaag en onduidelijk gebleven, dus als er dan miraculeus een tas gevuld met één miljoen euro in Hermans schuurtje opduikt, is dat op zijn zachtst gezegd vreemd en hoogstwaarschijnlijk zorgwekkend.

Dorien slaat een arm om de schouders van zowel Fleur als Annemiek. ‘En weet je wat, om mijn rijkdom te vieren, trakteer ik jullie op een luxe vakantie. Laten we met z’n drietjes lekker naar een of ander tropisch eiland gaan en de bloemetjes eens flink buitenzetten!’

Fleur kijkt haar verschrikt aan. ‘Nee, joh,’ reageert ze ongemakkelijk.

Annemiek weet zo snel niet wat ze ermee aan moet en kijkt Dorien alleen maar met grote ogen aan.

‘Ik zoek iets leuks uit en regel alles,’ gaat Dorien onverstoort verder.

‘Maar ik ga morgen zelf al op vakantie, Dorien. Je hoeft dat echt niet te doen.’

Annemiek probeert eronderuit te komen en stamelt: ‘Mark en ik gaan waarschijnlijk binnenkort naar de Côte d’Azur...’

Dorien kijkt een moment verslagen van de een naar de ander, laat ze los en schenkt ze wat prosecco bij. ‘Kom, geniet nou eens van het leven. Gooi je haar los.’ Ze kroelt even door Fleurs halflange donkere krullen en Annemieks nauwkeurig gestylede blonde boblijn.

Fleur duwt haar hand weg. ‘Hoe lief en genereus dit ook van je is, ik wil het liever niet.’

Annemiek probeert haar coup weer in model te brengen. ‘Ik ook niet, Dorien.’

‘Jeetje, jullie weten de pret wel te bederven, zeg.’

‘Ik wil eerst weten waar al dat geld vandaan komt, Dorien, dat is toch niet zo raar?’ zegt Fleur, en Annemiek knikt instemmend.

‘Het was van Herman!’ Geërgerd grist Dorien haar glas van tafel, en ze neemt een slok. Dan leunt ze naar voren en tikt met haar wijsvinger venijnig op het formica keukentafelblad. ‘Nou moeten jullie eens even heel goed naar me luisteren. Ik heb dit geld eerlijk gevonden. En zoals de Engelsen het zo mooi zeggen: *Keep what you find.*’

‘*Finders keepers,*’ verbetert Annemiek binnensmonds.

‘Het is mijn buit,’ gaat Dorien verder, en ze slaat haar armen demonstratief over elkaar. ‘Mijn verlate erfenis van Herman, bedoel ik,’ zegt ze dan snel.

Fleur buigt naar haar toe. ‘Stel dat dit geld van iemand anders is? Dat diegene het – om wat voor reden dan ook – bij Herman

in bewaring heeft gegeven? Hij is heel plotseling overleden aan een hartinfarct, toch?’

Dorien houdt voet bij stuk. ‘Jammer dan, dat is het risico als je zoiets stoms doet. Ik heb het gevonden en nu is het van mij. En trouwens: er is in de afgelopen maanden niemand bij mij aan de deur geweest om die tas op te eisen.’

‘Zat die schuur op slot?’ vraagt Fleur.

‘Ja. Zoals ik al zei: ik mocht nooit in zijn mancave komen. Zelfs de sleutels van de drie sloten kon ik niet vinden, ik heb ze open moeten breken. Dat was nog een heel gedoe.’

Fleur ademt diep in, legt haar armen over elkaar en drukt ze tegen haar borst. ‘Als ik jou was, zou ik er voor de zekerheid mee naar de politie gaan.’

Dorien schiet in de lach. ‘Donderstraolt op! Ik heb het gevonden in een schuur in mijn eigen tuin. Het is van mij,’ herhaalt ze voor de zoveelste keer.

Fleur ritst de tas uit onmacht dicht, maar Dorien ritst hem meteen weer open.

‘Je gedraagt je als een verwend kind.’

‘Toevallig ben ik zestig en dus de oudste van ons drieën, en ik maak zelf uit wat ik wel of niet doe. Ik heb het bewaard omdat ik wist dat jullie vandaag langs zouden komen, anders had ik er allang iets van uitgegeven.’

Fleur en Annemiek betwijfelen dat ten zeerste en wisselen een blik van verstandhouding. Dorien heeft haar noodkreet ‘ik heb geen geld’ tot een mantra verheven en ze kunnen zich dan ook niet voorstellen dat een deel van het geld niet binnen een dag door het gat in haar hand is gevallen.

‘Ik heb het drie dagen geleden gevonden en er al die tijd geen cent van uitgegeven,’ herhaalt Dorien plechtig, met haar blik gericht op de inhoud van de tas.

Fleur geeft het op en zwijgt. Annemiek schuift wat ongemakkelijk heen en weer op haar stoel.

‘Dus jullie gaan niet mee op reis? Helemaal gratis en voor niets?’ vraagt Dorien.

Fleur schudt haar hoofd alleen maar.

Dorien gooit het opeens over een heel andere boeg en zegt: ‘Ach, jij hebt het natuurlijk ook helemaal niet nodig. Jij koopt gewoon een camper en kan zomaar een paar maanden vrij nemen om met die protserige, veredelde sleurhut naar Denemarken te gaan.’

Fleur voelt zich aangevallen. ‘Daar heb ik wel heel hard voor moeten werken.’

‘Ja, en dat doe ik natuurlijk niet.’

‘Dat beweer ik niet. Ik weet dat jij de –’

Dorien praat er op luide toon dwars doorheen. Dan richt ze zich tot Annemiek: ‘En jij leeft sowieso als een prinsesje met die rijke vent van je. Twee, drie keer per jaar op vakantie en nu ga je heel toevallig met je hubby naar dat rijke-stinkerds-strand.’ Bij dat laatste woord komen de nodige speekseldruppeltjes vrij.

‘Côte d’Azur,’ verbetert Annemiek zachtjes.

Dorien ademt diep in, slaat haar armen over elkaar en drukt ze tegen haar weelderige boezem. ‘Nou, dan hou ik al die euries wel voor mezelf. Ook goed.’

Fleur en Annemiek kijken elkaar vluchtig aan en zien het gebeuren: het trekken van Doriens mond, de verstarring van haar blik en de opgetrokken schouders. Ze zetten zich schrap.

Annemiek raakt voorzichtig Doriens arm aan. ‘Ik maak me zorgen.’ Dorien trekt haar arm met een ruk weg en blijft strak voor zich uit kijken. ‘Ik wil niet dat jou iets overkomt, Dorien. Stel nou dat er een luchtje aan dat geld zit en jij erdoor in de problemen komt.’

Dorien blijft zwigend voor zich uit kijken.

‘Dat begrijp je toch wel? Ik bedoel –’

‘Nee, dat begrijp ik niet,’ snauwt Dorien ‘Jullie denken het weer eens beter te weten. Ik vind een tas bomvol geld en wil graag een luxe vakantie met z’n drietjes voor ons regelen én betalen, maar daar hebben jullie allebei geen trek in. Prima. Als het dan zo moet, dan ga ik wel alleen.’

Fleur houdt onbewust haar adem in en zoekt de blik van

Annemiek. Ze moeten hier iets aan doen; Doriens gemoeds-toestand ombuigen, haar tegenhouden en ervoor zorgen dat ze niet voor de zoveelste keer in de problemen komt. Sinds het overlijden van haar man lijkt ze enigszins losgeslagen te zijn. ‘Dat is het echt niet, Dorien. En natuurlijk is dat hartstikke lief van je. Toch, Annemiek?’

‘Ja. Zeker. Echt. Hartstikke lief,’ beaamt Annemiek, en ze knikt er zo overdreven hard bij dat haar pony ervan op en neer wipt.

‘Maar ik vertrouw het alleen niet. Snap je?’ voegt Fleur eraan toe.

Dorien kijkt Fleur aan. ‘Weet je wat, ga jij maar lekker weg voor je sabbo... sabbi...’

‘Sabbatical.’

‘En jij met je vent voor de derde keer dit jaar naar waar dan ook,’ bitst ze naar Annemiek. ‘Ik ga er ook even tussenuit!’ Ze graait tussen wat oude tijdschriften en kranten die op een kastje achter haar liggen en haalt er een laptop onder vandaan. ‘Eens kijken welke cruise ik ga boeken.’

Gelaten observeren Fleur en Annemiek haar een tijdje.

‘Laten we er allemaal een nachtje over slapen en er morgen op terugkomen,’ stelt Annemiek voor.

Maar Dorien blijft naar het beeldscherm van haar laptop staren.

Fleur geeft Annemiek een teken en ze staan op.

Bij de deur draait Annemiek zich nog even om. ‘Wees alsjeblieft voorzichtig,’ zegt ze zachtjes, maar Dorien lijkt haar niet meer op te merken, of doet alsof.

Fleur trekt de deur dicht. Morgenochtend zal ze in alle vroegte vertrekken richting Denemarken. Dorien bekijkt het maar.

Ze trapt zo hard op de rem dat de camper met piepende en slippende banden tot stilstand komt. Kopjes en borden rinkelen in de kastjes achter haar en flessen kletteren luid tegen elkaar aan in het veel te volle koelkastje. Fleur leunt over het stuur en kijkt naar de fiets die net na een bocht op amper vijf meter afstand van haar bumper midden op de smalle weg ligt. Het voorwiel staat omhoog en het is net alsof hij daar is neergegooid.

Fleur kijkt om zich heen. Links is een veld met maïs en rechts staan berkenbomen met lage struiken ertussen. Ze beseft net te laat dat het nog erg vroeg in de ochtend is wanneer ze op de claxon drukt. Automatisch grijpt ze naar het portier, maar bedenkt zich en laat haar hand op de armsteun liggen; ze had het laatst nog ergens gelezen, het kan een truc zijn om je uit de auto te lokken. Criminelen liggen dan ergens op de loer in de bossen en jatten snel je auto. Maar dan schiet ze in de lach. Ze is nog in haar eigen dorp, ergens op het platteland van Friesland godbetert, wat kan haar hier nou gebeuren! Ze zet de motor uit en stapt uit, maar voor de zekerheid toch met de autosleutel in de hand. ‘Hallo?’ roept ze. Ze kan zich niet voorstellen dat er niemand in de buurt is, je smijt je fiets toch niet midden op de weg neer en loopt dan vrolijk weg? ‘Hallo!’ roept ze nogmaals.

Mopperend grijpt Fleur de gammele fiets beet bij het stuur. Het voelt nat en plakkerig aan en in een reflex laat ze het meteen weer los. ‘Hè, gadver!’ Ze inspecteert haar hand. Rood. Er gaat

een scheut door haar maag. Ze staart een tijdje naar de bloedveeg op haar hand en onmiddellijk schiet door haar heen waar Dorien haar laatst voor uitmaakte: een watje. Bij het zien van het bloed dat uit een diepe snee in Doriens duim gutste, was ze wit weggetrokken en moest even gaan zitten. Ze is geen watje! Ze kan niet zo goed tegen bloed, nou en. Geagiteerd kijkt Fleur om zich heen, op zoek naar een pol gras. Ze veegt haar hand er net zo lang aan af tot er geen spatje bloed meer op zit. Daarna trekt ze de fiets voorzichtig aan het voorwiel naar de kant van de weg en kijkt vervolgens zoekend om zich heen. Er staat geen zuchtje wind en op het gezang van vogels na is het stil.

Opeens trekt luid hoefgetrappel haar aandacht. 'Joehoe. Is daar iemand?' roept ze snel. Aarzelend loopt ze de kant op waar het geluid vandaan kwam, aan de andere kant van de berkenbomen en lage struiken die boven op een talud van aarde staan. 'Ja, natuurlijk, het hertenkamp,' mompelt ze. Weer hoort ze hoefgetrappel en het klinkt alsof de dieren de hele tijd heen en weer rennen. Fleur klimt het talud op, duwt wat struiken opzij en wurmt zich erdoorheen totdat ze onderaan voor de hoge afrastering staat. Een piepend en kletterend geluid zorgt ervoor dat alle damherten in paniek wegstuiven. Ze twijfelt even omdat haar camper nog steeds midden op de weg staat, maar ze besluit toch even de kant op te gaan waar het geluid vandaan komt. Zodra ze dichterbij is, ziet ze dat het grote toegangshek een stukje openstaat en uit het lood hangt, waardoor het telkens piepend tegen de afrastering aan klettert en een loshangend kettingslot schuurt daardoor langs het gaas. Wanneer een aantal herten haar kant op komt, trapt ze snel het toegangshek dicht, wat zo'n herrie maakt dat de dieren geschrokken de andere kant op rennen. Met haar vingers verstrengeld in het gaas tilt Fleur het hek ietsje op en duwt het dicht. 'Hallo!' roept ze inmiddels wat venijnig, terwijl ze ondertussen bedenkt dat de fiets waarschijnlijk van de verzorger van de dieren is en dat hij zo dom is geweest om het hek niet af te sluiten.

Een tijdje blijft ze ontredderd staan. ‘Ja, en nu?’ vraagt ze zich hardop af. Wanneer ze het hek loslaat, zwenkt het onmiddellijk weer open. Ze duwt het snel weer dicht, omdat ze het niet op haar geweten wil hebben dat de dieren ontsnappen. Met haar voet tegen het weerbarstige hek geduwd graait ze naar de ketting, maar net voordat ze die wil beetpakken, ziet ze het: het grote hangslot onder aan de ketting is besmeurd met bloed. Er trekt een koude rilling over haar rug en ze voelt het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Watje of niet, ze wil hier weg. Ze bekijken het maar. Maar tegelijkertijd weet ze ook dat ze dat niet kan maken. Tegen het hek geleund tuurt ze door het gaas. Op het grasveld er vlak achter is een spoor van dikke bloeddruppels zichtbaar. De neiging om zich om te draaien en weg te rennen is bijna niet te weerstaan, maar met enige moeite weet ze het toch te onderdrukken, want hier is iemand ernstig gewond, zoveel is haar wel duidelijk.

‘Hallo! Heb je hulp nodig?’ roept ze zo hard ze kan. Alleen de herten stuiven voor de zoveelste keer weg, verder is er geen enkele reactie. Voorzichtig duwt ze het hek open en stapt het hertenkamp binnen. De lange ketting draait ze een aantal keer om de spijlen heen, waarbij ze het bebloede hangslot zorgvuldig mijdt. Voor de zekerheid duwt ze even tegen het hek en de noodconstructie lijkt stevig genoeg te zijn. Aarzelend volgt ze het spoor van de bloeddruppels en ziet daardoor de bok pas wanneer hij op zo’n tien meter bij haar vandaan staat. Hij hijgt en zijn tong hangt uit zijn bek. Geschrokken doet ze een paar stappen naar achteren. De bok buigt zijn kop en dreigt met zijn imposante gewei. Fleur ziet het wit van zijn ogen en doet heel langzaam een paar grote stappen naar opzij, maar wanneer hij zijn voorpoten overdreven hoog optrekt en dreigend op haar afstapt, rent ze in blinde paniek verder het hertenkamp in. Vanuit haar ooghoeken ziet ze het groene, houten gebouw en zonder er verder over na te denken, buigt ze soepel af en rent er naar binnen. Wanneer ze vluchtig achteromkijkt, ziet ze dat de bok de ingang voorbijdenkert en in een flits denkt Fleur een grote, bloederige plek in zijn

hals te zien. Ze blijft abrupt staan; het bloed zal dus wel van het hert zijn.

Opgelucht draait ze zich om en kijkt de ruimte in, die is ingericht als een stal. Bij een van de hoge deuren is een grote afgebroken tak zo neergezet dat het wel een honkbalknuppel lijkt. Waarschijnlijk is de bok vaker humeurig. Ze neemt de tak mee zodat ze iets ter verdediging heeft voor het geval dat het opgefokte dier weer in de aanval gaat. Gewapend en wel loopt ze behoedzaam verder, maar al na een paar stappen schrikt ze zich een ongeluk wanneer wat kippen en kraaien luidruchtig opfladeren van achter een aantal hooibalen. Ze landen al ruziënd en met veel kabaal weer achter dezelfde hooibalen en lijken ergens verwoed in te pikken. Aan de zijkant ziet Fleur iets uitstekend, iets wat niet bepaald in het beeld van deze rustieke stal past. Op de groezelige ondergrond ligt iets wat aandoet als bebloed hoofdhaar. Mensenhaar! Ze ademt diep in en loopt dan voorzichtig om de hooibalen heen. Zodra ze volledig zicht heeft op het tafereel dat zich daar afspeelt, draait ze zich kokhalzend om en braakt haar complete ontbijt eruit. Een tijdje blijft ze hijgend voorover gebukt staan, tot ze zich langzaam weer opricht en behoedzaam omdraait. Een al wat oudere man ligt op zijn rug in een plas bloed en vooral de kraaien hebben het voorzien op zijn lichtblauwe oog dat wijd opengesperd in het niets omhoogstaart. Het andere oog bungelt al bloederig uit de oogkas en de kippen lijken zich er uitstekend mee te vermaken. Al kokhalzend jaagt Fleur de kraaien en kippen bij hem vandaan, en omdat vooral de brutale kraaien steeds weer terugkomen, zwaait ze net zo lang met de honkbalknuppel-tak totdat al het gevogelte met veel kabaal de stal uit stuift. Snel sluit ze de grote staldeuren. Met haar arm voor haar mond en neus loopt ze behoedzaam terug naar de gehavende man. Nu pas ziet het rafelige en bloederige gat in zijn hals. Ook op zijn handen zijn meerdere wonden zichtbaar en ze zitten onder het bloed. Ze staat te trillen op haar benen en begint weer te kokhalzen, maar kan het deze keer wegslikken. 'O, goddegodgod,' herhaalt ze met tussenpozen en ze roept om hulp,

maar meer uit automatisme dan dat ze ook daadwerkelijk hulp verwacht. Aarzelend buigt ze langzaam over hem heen en Fleur bedenkt dat watjes dat zeker niet zouden doen. ‘Hallo? Gaat het?’ vraagt ze, en ze voelt zich meteen zwaar onnozel. Hij is dood. Ze hoeft hem niet te reanimeren, toch? Het idee alleen al, met dat bungelende oog. Met haar hoofd iets afgewend concentreert ze zich met moeite op zijn borstkas. Geen enkele beweging. Ze pakt een van de vele kippenveertjes op en houdt dat net zolang onder zijn neusgaten tot haar hand niet meer trilt. Geen ademhaling, ze weet het zeker. Ze hoeft gelukkig niet te reanimeren.

Zou de bok dit hebben gedaan? Kan dat? Zijn gewei is groot genoeg, met veel uitstekende punten. Fleur huivert, pakt de stevige tak op van de grond en omklemt hem met beide handen. Maar dan beseft ze dat ze min of meer gevangen zit in een ruimte waar een dode man ligt, badend in heel veel bloed. Ze ploft neer op de eerste de beste hooibaal. Pas nadat ze een beetje normaal kan ademen, kan ze voor haar gevoel ook weer normaal nadenken en ze komt al vrij snel tot de conclusie dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de bok de moordenaar is: een hert kan namelijk niet fietsen of een hangslot openen.

Ze trekt haar telefoon uit haar broekzak tevoorschijn en toetst met trillende vingers 112 in.

De twee agenten waren zo alert geweest om een veearts mee te nemen, die de gewonde bok verdoofde met een welgemikt schot. Na een kort onderzoek kon hij met zekerheid vaststellen dat de wond in de hals van het dier het gevolg was van een messteek. Ondertussen hadden de agenten niet veel tijd nodig gehad om te concluderen dat het niet de bok was geweest die de dode man zo had toegetakeld. Wel zeiden ze allebei dat ze zoiets nog nooit hadden meegemaakt, in hun hele loopbaan niet, en ze werkten toch al jaren bij de politie. Na de nodige kritische vragen waren ze ervan overtuigd dat Fleur de dader niet kon zijn, omdat ze zelf niet onder het bloed zat, wat bij zulke toegebrachte verwondingen wel het geval zou zijn. Bij die opmerking was Fleur bijna

onderuitgegaan, maar de agenten hadden haar opgevangen en naar de uitgang begeleid. Nadat ze gegevens hadden genoteerd, hadden ze haar opgedragen de camper een stuk verderop te parkeren en daar op verdere instructies te wachten.

Binnen tien minuten arriveerden nog een politiewagen en lijkwagen, en in korte tijd was er een georganiseerde drukte bij het hertenkamp. Fleur keek haar ogen uit. Pas nadat ze haar verhaal nogmaals tot in detail aan een rechercheur had verteld, was ze eindelijk alleen en zat met een kop koffie in de deuropening van de camper.

Ze kijkt al een tijdje naar het kaartje met het telefoonnummer van slachtofferhulp dat de opgetrommelde wijkagent haar samen met haar eigen visitekaartje in handen had gestopt, want volgens de wijkagent had zij zoiets natuurlijk nog nooit meegemaakt, net als zichzelf overigens. Fleur had haar zwijgend aangekeken en zich ondertussen afgevraagd waarom ze deze leuke wijkagent nooit eerder in het dorp was tegengekomen. Slank, een praktische paardenstaart die haar lange, donkere haar bij elkaar hield, diepbruine ogen en vrouwelijk maar toch een tikje stoer. De ideale vrouw, wat Fleur betreft. De agente stelde zich voor als Fenna de Groen en het oogcontact was tot Fleurs aangename verrassing meer dan prettig geweest, ondeugend zelfs, ondanks de aanleiding van hun ontmoeting. Maar de neiging tot flirten had Fleur onderdrukt. Niet helemaal de tijd en plaats hier, bovendien was ze nu zes jaar single en dat beviel haar prima. Bovendien zou ze straks lekker naar Denemarken gaan, weg van alles. 'Er even tussenuit,' zoals Dorien het een keer schertsend had genoemd. Ze steekt de kaartjes in haar broekzak.

In gedachten verzonken nipt Fleur van haar koffie. Dorien, het is me er een. Ondanks het vreemde afscheid is ze nog steeds bezorgd om haar. Zal ze haar voor vertrek toch nog even bellen? Er is nu genoeg politie in de buurt, dus misschien kan ze haar er alsnog van overtuigen de tas met geld af te geven. Bij voorkeur aan Fenna, denkt ze met een glimlach op haar ge-

zicht. Maar met de telefoon in de hand ziet Fleur de zoveelste dorpeling op haar afkomen. De politiesirenes hadden natuurlijk het hele dorp wakker geschud, en het is een drukte van jewelste achter het rood-witte politielint dat tussen de bomen rondom het hertenkamp is gespannen. Hoewel ze de camper ver buiten het afgezette deel heeft geparkeerd, zijn er in korte tijd al veel nieuwsgierige dorpsgenoten bij haar komen informeren. Maar aangezien Fenna haar had verzocht geen informatie aan wie dan ook te verstrekken, omdat er een uitgebreid onderzoek zal volgen, houdt Fleur haar lippen stijf op elkaar en wanneer iemand hardnekkig blijft aandringen, liegt ze zelfs een paar keer dat ze er toevallig langsgereden was en net zo nieuwsgierig is.

Op een gegeven moment heeft ze er schoon genoeg van, ze gaat naar binnen en sluit de deur van de camper achter zich. Ze baalt dat ze nog niet weg mag. Het is dat de leuke wijkagent haar had gevraagd nog even beschikbaar te blijven, voor het geval er naar aanleiding van het forensisch onderzoek nog vragen waren, anders was ze allang met de noorderzon vertrokken. Ter afleiding van waar ze net getuige van was geweest, haalt ze de gidsen en landkaarten tevoorschijn die ze thuis al uitgebreid had bestudeerd. Ze verheugt zich op deze reis, het betekent zoveel meer voor haar dan 'er even tussenuit zijn'. Ze verdient haar sabbatical na jaren van hard werken. In Amsterdam had ze haar klusbedrijfje door de jaren heen gestaag opgebouwd. Een vrouw als klusser; ze was een van de eersten en het bleek een schot in de roos te zijn. Na jaren keihard werken én de verkoop van haar appartement in Amsterdam-West had ze meer dan genoeg geld voor de aankoop van een stuk land in Zuidoost-Friesland. Binnen een jaar had ze haar zelfgebouwde huis aan de rand van het dorp gerealiseerd en al twee jaar woont ze er met veel plezier. Ze geniet volop van de rust en de ruimte. Haar leven op het platteland is vanaf dag één een versnelling lager gegaan dan in de Randstad en het doet haar goed. Hier wonen geeft haar iedere dag een vakantiegevoel. Maar toch neemt ze nu minimaal een

maand of twee rust, het liefst langer, voordat ze weer volop aan het werk gaat. Met haar vijfenveertig is ze nog niet oud, maar ook zeker niet meer zo soepel en onuitputtelijk als twintig jaar geleden. Ze moet echt even bijtanken.

Net op het moment dat Fleur zich aan het tafeltje heeft geïnstalleerd, wordt de camperdeur ruw opengetrokken. Geïrriteerd staat ze op om de zoveelste nieuwsgierige dorpsgenoot de les te lezen, maar ze kan nog maar net op tijd een stap opzij doen voor een koffer die naar binnen wordt geschoven, niet veel later gevolgd door een weekendtas die erbovenop wordt gemikt.

‘*What the f...*’

‘Ga opzij! Schuif die koffers weg,’ commandeert Dorien, en van de weeromstuit volgt Fleur haar orders nog op ook. Rood aangelopen en met zweetdruppeltjes op haar voorhoofd stapt Dorien naar binnen en de camper is op meerdere manieren meteen gevuld. ‘Hup, achter het stuur jij.’ Ze duwt Fleur de kant van de cabine op. ‘Wegwezen hier.’

‘Maar...’

‘Niet zeiken nu. Hop, gassen!’

‘Gassen?’

‘Rijden, Fleur, nu!’

‘Maar, maar... Ik heb net een dode man...’

‘Ja, ja, hij ligt in de stal van het hertenkamp, ik weet er alles van. Kom, wieberen.’ Ze duwt Fleur achter het stuur.

Uit haar evenwicht gebracht ploft Fleur neer op de chauffeursstoel. ‘Maar ik heb hem gevonden, Dorien! Badend in het bloed!’

‘Dat weet ik al, via mijn buurvrouw. Kom, rijden met dat ding!’

‘Ik mag van de politie nog niet vertrekken, ik moet beschikbaar blijven.’

‘Dan bellen ze je maar. We moeten hier onmiddellijk weg. Ik leg het je straks wel uit.’

Tegenstribbelend draait Fleur zich om en het is pas dan dat ze de angst in Doriens ogen ziet en daar schrikt ze van. Ze start de

motor. 'Schuif de koffers onder het tafeltje en kom naast me zitten,' zegt ze resoluut, en tot haar verbazing gehoorzaamt Dorien onmiddellijk. Zelfs de opdracht 'doe je gordel om' voert Dorien gedwee uit.